

Orit Goldman

Our Eyes Are Seeing, while We Are Turning Virtually Abstract

"Our eyes are seeing, while we are turning virtually abstract", says Orit Goldman. And indeed, our eyes can also see through Goldman's eyes, as she abstracts and extracts. Goldman sees in her own unique way, then shows that which others cannot see. She also offers the viewer her own personal interpretation of a reality that is at once inner and outer. It seems that in constructing the painting, she is mostly concerned with abstraction, not as a mere style and technique, but also in terms of extracting things of their essential shells to lay them bare and pure. And the more she abstracts and extracts, the more she expresses. Her own unique expressive mode involves a display of stark-naked simple form, the void that fills the surface of her painting, the construction that is destruction, the coming apart that comes together again, the coarseness that is smoothened, the transparent and the dull, the fixed and the fluid. As in life.

With white, textured formats as their surface, Orit's works take form. Paintings that seem like a riddle that hardly surrenders any hints, while stating that for all its exposure, transparency, and revelation, there is more to it than meets the eye. Her work also offers a sensitive, tentative dialogue between figurative and abstract, reality and fiction. Goldman tears out photographic fragments, planting them within the brushstrokes. The resulting picture looks like inceptive reality, a flight of fancy and freedom. Like something blown out of proportion and order. And yet this is her order. A new order.

Her works feature deformations and fly in the face of realistic dimensions and proportions; she uses photographic fragments (which imitate and replicate reality), but nevertheless, it is through these that we learn about reality, life. The chaotic essence, the tears (fluidity), the unraveling - and nevertheless, the paintings are building and being built. The photographic fragments are parts, scattered, broken apart, subtle, while the work is taking form and growing around them, expanding, flowing and emerging. Like a mutation, perhaps a glitch in the familiar order, like freedom and line-crossing, an internal sense created by non-sense.

The dialogue at play between the clear - figurative - photographic and the oozing blots of paint, the spontaneous drawings, the leanness of color and mystical celestial-spiritual white that dominates most works, all these allow the viewer a glimpse. The viewer can marvel at the tension at play between the subtle realistic on the one hand and the extracted abstract on the other, and wonder: does the artist wish to state what it is that is important in reality, that which calls for emphasis and elucidation, versus all that counts as fluid, changing and transient? Actual versus virtual?

These works generate their own beauty, while engaging in discourse and debate with beauty concepts. The technique is mixed, the surface plain, white becomes a color, and it is the texture that make it so, as well as the transparency and the way it hosts the activity of other colors, while holding its own. The

empty white is the whole of these paintings, it has the twofold part of betraying the secret, with its transparency, while at the same time keeping it. Goldman produces a 'flawed beauty' kind of aesthetics, as observed by Berkowitz.

There seems to be a play taking place here, a game where the first ball is pitched in the form of a clear-cut photograph, with everything starting to build and fall into place around it, drawing from and inspired by it. It is not Goldman's intention to pursue the image and style of photography, but rather to counter it, take the opposite direction and see how the two can go hand in hand.

dr. Nurit Cederbuim

אורית גולדמן

העיניים רואות ואנחנו הופכים כמעט מופשטים

נוצרת תמונה אשר נראית כמו התחלה של מציאות והפלגה אל מחוזות החופש והדמיון. כמו משהו שיצא מפרופורציות ומסדר. אך זהו הסדר שלה. סדר חדש.

למרות הדפורמציות וחוסר ההתייחסות למידות ולפרופורציות במציאות, ודווקא מתוך השימוש בקטעי צילום (שהם חיקוי והעתק של המציאות) אתה למד על המציאות, על החיים, על הכאוטיות, על הבכי (הנזילות), ההתפוררות, ויחד עם זאת, הצוירים בונים ונבנים. קטעי הצילום הם חלקים, מפוזרים, מפורדים, מרומוזים, סביבם נבנית היצירה וממשיכה לגדול, להתרחב לנזול ולצמוח. כמו מוטציה, כמו אולי טעות של הסדר המוכר, כמו חופש וחציית גבולות. הגיון פנימי שנוצר מתוך אי-גיון.

הדיאלוג שמתקיים בין הדברים הברורים - פיגורטיביים - צילומיים ובין כתמי הצבע הנשפכים, הרישומים הספונטניים, הרזון שבצבע והלבן השמימי - רוחני מיסטי השולט ברוב העבודות, כל אלה מאפשרים לצופה הצצה, ישאל עצמו הצופה האם המתח בין הריאליסטי המרומז ובין המופשט המתפשט. האם היוצרת רוצה

לומר מה חשוב במציאות ודורש דגש והבהרה ומה נזיל, משתנה, וחולף, מה קיים ומה נחלם?

עבודות אלה מייצרות יופי פרטי משלהם תוך שהן מנהלות שיח וויכוח עם מושגי יופי. הטכניקה מעורבת, המצע פשוט, הלבן הופך להיות צבע, ומה שנותן לו את מקומו כצבע, הם המרקמים. השקיפות והאופן שבו צבעים אחרים מתנהלים על גבו מבלי שיצליחו לבטל אותו. הלבן הריק הוא המלא של ציוריה אלה, ולא רק מלא, הוא בעל תפקיד כפול של חושף סוד בשל שקיפותו ומסתיר בו זמנית. גולדמן מייצרת אסתטיקה של 'יופי פגום' כפי שמציין ברקוביץ.

נראה שמתקיים כאן משחק, בו הכדור הראשון נזרק בדמות צילום ברור ומובן, ועתה הכל מתחיל להבנות ולהסתדר אתו, מבסיסו, בהשראתו. שאכן, אין כוונתה להמשיך ברוח הדימוי והסגנון של הצילום, אלא "לתת קונטרה" ללכת הפוך ואז לראות כיצד ילכו אלה שניהם יחדיו.

ד"ר נורית צדרבוים

"העיניים רואות ואנחנו הופכים כמעט מופשטים" אומרת גולדמן. אכן העיניים רואות גם את האופן שבו גולדמן עצמה רואה את הדברים. מפשיטה ומפשטת. גולדמן רואה בדרכה הייחודית, ומראה את מה שהאחר לא יוכל לראות. היא מביאה בפני הצופה פרשנות אישית שלה למציאות פנימית וחיזונית כאחד. נראה שבעבודת הבנייה של הציור עיקר עניינה הוא בהפשטה, ולא רק כסגנון וכטכניקה אלא גם להפשיט דברים מקליפות הווייתם ולהציגם עירומים וברים, וככל שהיא מפשיטה כך היא מביעה יותר. צורת ההבעה הייחודית לה, היא להציג את הפשטות, את מערומי הצורה, את הריק שממלא את מצע הציור שלה, הבנייה שהורסת, הפירוק שמתאחה, הגסות המעודנת, השקוף והאטום, המקובע והנזיל, כמו החיים.

על פורמטים בהירים, לבנים ומרקמיים, מתהווה יצירתה של אורית. צוירים הנראים כחידה המנדבת מעט רמזים ואומרת שעם כל החשיפה והשקיפות והגילוי, רב בה גם הסמוי. אנו מוצאים ביצירתה דיאלוג רגיש וזהיר בין פיגורטיבי למופשט, ובין מציאות ודמיון. גולדמן תולשת קטעי צילום ושותלת אותם בתוך משיחות המכחול.

